

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, június 9. 1872. 24 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK 5-t előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. Ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	---	---	---

Követválasztási pattogó kadenciák.

A fügedi kerületben.

Legyen báró, legyen boldog,
Nem kell nekünk Orcy Bódog.
Köpönyeg a hitvallása
Balról veti a jobbválra.

A kápoinei kerületben,

hol gr. Károlyi Gyula a jelölt.
Hosszu lábon jár a gólya, ihajla
Nagyot csattan néha orra, ihajla
A gróf fia jó szál legény
De hazám rá nem bizom én, ihajla.

Gyöngyösön:

Hát ki Pulszky? és mióta . .
Kedvesebb a ravasz róka
Mint az igazmondó ember?
Nektek szabad kőmives kell.

Kőmives ő, de csak vakol
A régi rossz klastromokon,
Ne higyjétek, hogy ő az ész
Templomát felépíteni kész.

Göncön:

hol gr. Károlyi Ede a jelölt.
Jól ismerünk szép maszka!
Gonosz csont vagy s ravaszka
Reform! és Haladás
Hát még mi a fene más.

Juj be csuf is az a gróf!
Annyit fordul mint a sróf,
Majd balról, majd jobbról,
Mindegy neki akárhol.

Monoron

hol gr. Teleki Sanyi a jelölt.
Igért Monornak kaszárnyát,
Nagy Kátának dohány árát . .
Soroksárnak Dunaágát
Még sem látja országházát.

D. Patajon:

Nagy Ignác lőtt két libát
Egy fehérét egy tarkát . .
Fujja fel a hátulját . .
Mért nem lőtt már egyformát.

A potyogó szerelmesek

vagy az elsőketett apáca.

A sötét éj szokott flegmával terpeszkedett le a földre. A nold alkalmasint vizitben volt a pihenő napnál, mert nem mutatta halvány vörös pófáját; s oly disznó sötétségben tapogatózott a föld golyóbisa, hogy az astro-mókusok állítása szerint: az nap a felhők mind subixá degredálódtak. A sötét éjszakánál egy még sötétebb alak botorkált az utcákon, messze elhangzó lépteivel, mely lépések egyenesen a szent Kleofás-féle apáca-zárdához vezették ama bagaria-csizma tulajdonosát, ki hatalmas kongó lépteivel életet lehel a néma éjszakába.

A zárda, a városnak egyik félre eső részén emelkedett mereven, komor falaival. Az épületnek hátulsó és oldalfalait gondosan művelt kert környezé, melynek ajtaja vigan csergedező folyam partjára vezetett.

A sötét alak bagariájának kopogását itt némává tette a folyam mocsáros partján kongressusra egybesereglett békák kurutyoló koncertje.

Az éj lovagja néhány percre megállt s elmerengett a természet e nagyszerű hangversenyében, melynek harmóniája zengzetesebb és öszhangzóbb volt mint Donna Gallmayer nyikkantásai, melyek néha a pesti német színház falai között zendülnek meg.

Midőn lovagunk a hallgatolódzásba belefáradott, kapta magát és utcu! vesd el magad, oly ügyesen ugrott át a kert deszka kerítésen, hogy ezen ugrás becsületére vált volna Carre cirkus bármelyik bukfencének is. Egyenesen az épület jobb szárnyához sietett, s ott a sarokban meghuzódva, elkezdte a miau-féle ismeretes áriát, mint egy kandur E jelle egyik emeleti ablakon át gyenge fényü világosság tünedezett elő, s két perc mulva kinyílott az ablak és egy seraph hang rezgeté meg a gyászba borult levegőt:

„Te vagy az, édes Csóri Szepe?”

„Igen is, én vagyok testestül lelkestül.”

„Oh, be soká hagyta magadra vártni, már azt hittem, hogy ide sem poroszkálsz.

„Nem lehetett előbb kis tubicám, mert a „fehér birka” vendéglőben megragadtam a ferbli és kalabriász mellett.”

„Hát jobb szereted nálamnál a ferblit?”

„Kedvesem, ne tégy szemrehányást; látod a kártyán ugyis mindig fucsoltam, s nem szeretném szerelmedet is elfucsolni. Csókolj meg inkább.”

„Hát csókolj meg te, ha tudsz” — szólt nevetve az apáca.

„Várj csak kis szentem,” — ezzel Csóri Szepe uram; eltűnt és néhány perc mulva újra megjelent egy lámpatisztogató létrával, melyet a falhoz támasztva, egy pesti önkényes tüzlőtű ügyességével mászott fel rajta és be az ablakon.

Csóri Szepe a szép apácával jódarabig imádkozott a kis czellában.

Körülbelöl egy óra mulva Csóri Szepe ismét megjelent az ablak párkányzatán, a létrára lépett, az apácát pedig hátrára vette, olyformán, mint a pesti dunaparton szokták a vén asszonyok a vizes puttont vinni. A létrán lassu léptekkel lehozta magával a szüzeeskét. A kerítésen is átmásztak valahogy s most már csak azon tűnődtek, hogy tulajdonképen hova is menjenek?

„Legjobb lesz drága gyöngyvirágom! — szólt az apáca — ha egy kontortábliba ülünk. Jer, siessünk! hogy utól ne éjzenek.”

Hanem a ki nem sietett, nem volt más mint Csóri Szepe, hanem oly lassan camogott, hogy egy karáusebesi csiga is kengyelfutó lett volna hozzá képest

„Miért nem jössz gyorsabban?” rimázkodék az apáca.

„Jaj kedves muzsikám! megvallom ösintén, hogy szerelmi hevemben elfelejtettem azt, miszerint nincs pénzem. A mi volt azt is elveszítettem a ferblin.”

„Oh te szerencsétlen flótás! . . . és én szerencsétlen flótásné, én pedig schmuckomat és pénzemet telejtettem magammal hozni.”

„Thyü, tehát van pénzed? hisz akkor se baj! felmászok újra a létrán és elhozom. Gyorsan, mondd, hol vannak kincseid?”

„Az ágy fejénél van elrejtve a szalma zsáknak egyik sarkában. Néhány karperec és gyűrű, azonkívül egy tekeres arany, miket még hazulról hoztam magammal és azért rejtettem oda, hogy a zárda főnöknője meg ne találja.”

Csóri Szepe az utolsó szavakat már nem is halotta, lóhalálba visszafutott és néhány pillanat alatt már a szobában volt. Alig kezdett azonban az ágy körül motozni, midőn az ajtón halk kopogás hallatszott.

„Szabad” — kiáltá öntelelten, magánkívül.

A zárda gyóntató atja dőcögött be az ajtón.

Csóri Szepe ijedtében az ágyba ugrott, végig nyújtzkodott, s kezeivel addig motozott míg a kincseket megtalálta. A szent atya azalatt az ágyhoz közeledett, ott letérdelt és kenetteljes hangon olyformán fantazizált:

„Oh angyalszépségű soror! ne üzzön el magától, engedje hogy letérdepeljek ön előtt, hogy imádjam.”

Csóri Szepe alig bírta elfojtani a röhögést és a varró cérnánál is vékonyabb hangon így sípított: „Csak tessék!”

„Tehát ma nem dacoskodik? — folytatá a tisztelendő ur, „lássa ezt jól teszi, mert én irgalmatlanul szeretem önt.”

„Oh oh szent atya ne tréfálgjon” — sípítá Szepe.

„De lássa szép soror, az nem elég ám, ha én szeretem önt, önnek viszont kell engem szeretni. Oh szóljon szeret-e?”

„Szeretem.”

„Oh ha szeret, akkor egy csókot kérek öntől, édeset, hosszút és forró!” — kiáltott lelkesülten felugorva a gyóntató-atya, és úgy nyakon csókolta Csóri Szepe frátert,

csak úgy csattant. Csóri Szepe erre egy még csattanósabb pofonnal szolgált, azután felugrott fekvő helyéről, a papot eltaszította és az ablakhoz rohant. Félig ki bujt már az ablakkon, midőn a még benn maradt — hátulsó — részét a pap porozni kezdte botjával. Kiáltani nem mert Csóri Szepe, mert félt attól, hogy a háznépét fellármázza; csak arra várt, hogy a létrára léphetett, midőn megfordult, belemarkolt most a szent atyának koronás üstökébe és addig cibálta azt, míg egysúlyt vesztve lefordult a létráról, de egyuttal magával ragadta a papot is, úgy mint Dugovits Titusz a törököt.

Egyiknek a karja törött el, másiknak pedig a lába ficzomodott ki, és most mindketten mellözve az ettike szabályait, elkezdettek rémségesen ordítani.

A zárda szüzei e lármára felébredtek, de czellájukból nem mertek kibujni, hanem segélyért kiáltoztak teletorokkal. Volt sirás, jajgatás s e pokoli zajra a szomszédok összecsendültek és akét invalidust elvitték a kórházba. És az elszöktetett apáczával mi történt? Vissza szökött előbbi cellájába s most is apácza.

Donnerwetter Halifax.

Arany trombita.

I.

A monori kerületben.

Az alföldön van egy csárda — dobogó,
Minek az a sok nemzeti lobogó?
Sohajtásunk lengeti azt hiába,
Ez pedig a Deák Ferencz hibája.

Fészke körül jár a varju károgva,
Magyarország boldogsága zálogba.
Kiváltanák, de nem lehet — hiába,
És ez is a Deák Ferencz hibája.

A sasmadár kerülgeti a csirkét,
Haza hozná Magyarország a kincsét
Kossuth Lajost — de nem lehet — hiába.
És ez mind a Deák Ferencz hibája.

Közösügyes féreg rágja a hazát,
Kigyomlálnánk, — de nem lehet a gazát;
Nyomva vagyunk, most csak annyit tehetünk,
Deákpárti ne legyen a követünk!

Győzni kell az igaz ügynek mindenkor,
Nem követnek való Teleki Sándor;
Pénzzel akar képviselővé lenni
Kerületünk' csuffá akarja tenni.

Kerületünk mindig baloldali volt,
Nem is esett becsületén soha folt;
Most akartak ejteni, de nem lehet —
Gróf Teleki nem lesz monori követ.

Nagykoru már ez e jelszó „előre-
Mégis olyan nagyon félünk mi tőle,
Pedig ez volt jelszavunk a csatába’,
Ezt kiálták mindenütt a hazába.

Rajta tehát kerületünk előre!
Kezünkbe van hazánk sorsa letéve,
S a hazáé éltünk, vérünk, mindenünk...
Éljen Battha baloldali követünk!

A bicskei járás balpárti választó polgárainak nótája.

Nem kell nekünk Ürményi Pál, sem pártja.
Nem vagyunk mi a közösügy barátja.
Tizenhárom próbás magyar kell nekünk.
Salamon volt, és lesz a mi követünk.

Tartsa meg hát az Isten öt sokáig!
Megmaradt ő hű magyarnak idáig.
Zsiros konzért nem adta még el elvét,
Védi hazánk jogát, függetlenségét.

Ürményi még az országházba se ment,
Az országutból már is egy részt elcsent.
Bár mint füstölögjenek hát kéményi
Salamon lesz követünk — s nem Ürményi.

A baloldal napibért nem fizethet,
Birkacsánk s krumplifölddel nem veszteget.
Kiáltsa hát egész járás, egész hon:
Éljen hazánk ősz bajnoka Salamon.

Ez aztán a programm.

1. A katolikus autonomia, azon értelemben, mint az a katolikus congressus majoritása által ki dolgoztott, törvénykönyvbe czikkelyezendő.

2. Az állam által kezelt valamennyi katolikus fundatio, hiány nélkül azonnal kiadandó, hogy azokat saját maga a klérus kezelhesse, azzal saját maga rendelkezessék. (sub intelligitur, hogy a jövedelemből papi dáridókat csapni, s a papgazdaszonyokat felcziczomázni lehessen.)

3. Az 1868-ik iskolai törvény által, az országra erőszakolt s a régi pogányságra vissza vezetni fenyegető felekezet nélküli iskolák, ezen Mária országban azonnal megszüntetendők; a felekezeti iskolák pedig mint vallásos s engedelmes népet nevelők megtartandók.

4. A szentséges házasság mellett oly serényen kell forgolódní, mint a mely serényen kell tiltakozni a polgári házasság ellen.

5. A jus placeti örökre eltörölnendő.

Ezen programm mellett Ivánki Zsiga a Ludas Matyinak régidő óta hűséges postása a hontmegyei németi kerületbeli papok által — képviselőnek elfogadtatik; Ludas Matyi által pedig a postamesterségből azonnal csufosan elcsapattatik.

Az ünnepélyes fogadtatás.

Prépost! Jézuita! és szabadkőmives!
Zatykó tisztelendő! és Pulszki a híres...
Hogy illenek össze?

Mindkettő a kormány szekerét huzgálja,
És mind a kettőnek hosszú az ormánya,
Igy illenek össze.

Gyöngyösön.

A programbeszéd.

Kedves testvéreim édes atyámiai! Zatykó prépostban ?

Rákóczi! Tököli! Bethlen! és Bocskai!
Vesselényi! Kossuth! mind mind sehonnai . .

A történet szerint nyugalom s rendbontók,
Forradalmárok és osztrákvért kiontók.

Csak én vagyok a ki. volt garribaldista
Egykor pofoncsapott freimauerista.

Szécsénynek nem kellek, tehát bölcs kormányom
Ajánlá, hogy ide toljam az orrmányom ;

Elég nagy ez arra ; Zatyko azt gondolja,
Hogy Berecz Ferenczet Gyöngyösről kitolja.

Büszke leszek rátok, büszke ismételem . .
Mameluk pofátok . . ha én képviselem.

Európa elragadtatása.

— látványos komédia. —

Midón Jupiter a szüz Európát, Agenor phoeniciai király leányát, bika alakjában elragadta.

Hajdan a régi világnak
 Volt egy híres istene,
 Ma egy stuttzer udvarlónak
 Legjobban beillene.
 De meghalt post Christ. natum
 Egy néhány esztendővel,
 Nem jut eszembe a datum
 Egygyel-é vagy kettővel?
 Ez a mindenhatóságot
 Ez egybe helyeztette:
 Hogy a szüz ártatlanságot
 Csak nem miud megejtette.
 Szerelmes hajlandósága
 Szerette a szépeket,
 Isteni szent csalárdsága
 Meggyőzte szegényeket.
 Van nállam egy igen régi
 Könyv, mely történetével
 Tele van földi és égi
 Titkos szerelmeivel.
 És sokat beszél felőle,
 Ha olvasni tudnának
 A stuttzerek, ám belőle
 Sokat tanulhatnának.
 Ennek egy anecdotáját
 Mesélek, beszéllek el,
 De csak egyet, mert mindnyáját
 Ki győzné lélekzettel?
 Ti oh Nymphák! beszédemben
 Ha valamit elhagyok,
 Sugjátok gyengén fülembe
 Mert ti is ott vóltatok.

* * *

Jupiter a mint szokások
 Ez a potentátoknak,
 Hogy a reggeli nyugvások
 Legfőbb tárgya gondjoknak,
 Egy reggel soká nyujtózván
 A bársony paplan alatt,
 Már a nap a láthatáron
 Jó magasra felhaladt,
 Mihelyt telserken, — eszére

Mindjárt az a gond megyen
 Hogy majd vizitet estére
 Melyik dámának tegyen?
 Ezen gondolkozásában
 Elmerülve heverész . .
 Olympi puha ágyában
 Mig végre a plánum kész.
 Ekkor felkél s nagy lármával
 Szórja a teremtettét . .
 Majd leszakasztja lábával
 Az Olympus tetejét.
 Jhol imé már dobolnak
 Már itt van a parádé,
 Még is szélyel kóborognak
 Még sincsen csokoládé.
 Esze nélkül egy lokajja
 Mindjárt ott terem vele,
 Másiknál meg a pipája
 Fáin knaszterrel tele.
 Egyik a bugyogójával
 Futott reszketve elő,
 Másik kefélt schlafröckjával
 Harmadiknál a cipő.
 Egy hegedűjével szaladt
 Elő, de ezt megszidta,
 Hát a vonója hol maradt
 Ilyen amolyan adta?
 Ez azért volt, hogy magába
 Mulassa magát reggel,
 Mert akkor a kabinjába
 Egy leány se megy kedvel,
 Ezek ily folyván sorjával
 A csokoládéhoz ült . .
 Felhörpent vagy nyolcz findzsával
 Még minekelőtt meghült.
 De ez sem volt jó kedvére
 „E rosz gattungból való —
 Ugymond — E semmit nem ére
 Nem volt benne kakaó.
 Ki káromkodva hát magát
 Jó formán ő felsége!
 A föld hallotta láimáját
 És menydörgésnek vélte.
 Akkor kap a pipájához . .
 Egy menykővet zsebéből
 Kiránt, rágyujt és dohányoz
 Illatos knaszterjéből.
 Ki dült az ég ablakába

Bokros füstöt eresztett,
 Melyből az atmosphaerába
 A nap csak alig tetszett.
 Majd perspektíváján épen
 A föld golyóbisára
 Lenéz, (mert rövid másképen
 Elgyengült láthatára)
 Itten egy kis völgy ölébe . .
 Hegy körül elszéledett
 Szüz sereg tűnik szemébe
 A mely violát szedett.
 A legszebb, strikkolt ruhába'
 Könnyen öltözve látszott . .
 Zöld bársony viganójába'
 Arany szivárvány játszott.
 (Folyt. követc.)

Hegedűszóban szép mese.

I.

Hol volt, hol nem volt, elég az hozzá, hogy volt egykor egy mandarin, talán még most is él, ha eddig meg nem halt.

Ennek a mandarinnak Bitó volt a neve, a mi gyaurul akasztófát jelent.

Ez a Bitó nem épen földhöz ragadt szegény, mert 40,000 osztrák magyar forint limlompént hevert az asztalán. Hanem egy hibája volt. Agglegény és kopasz volt szegény!

II.

Sarolta grizette szép hölgy volt, még most is az. Icipicin kis lába akkora volt, mint egy piskóta. Gesztenyeszínű haja dus fürtökben környezte rózsaszínű arcát, mint a komló a karót. Nefelejtskék szemei tündöklöbben ragyogtak a kárbunkulus kőnél. Ennyi ékessége mellett még ballerina is volt Thalia azon templomában, melynek firmája ez volt: „Hazafiság a nemzetiségnek.“

Csoda-e, ha ennyi kecs, ennyi báj magához kovácsolta a kopasz mandarint? Nem csoda.

III.

Sarolta nagysám szerette a ragyogó ékszert, a fényes fogatot és a földi epret, jobban mint a kopasz mandarint ki pedig, csak hogy meg nem bolondult bele. Hanem szeretett ám Sarolta egy fiatal boltos legényt is, ki egyszer úgy nyilatkozott dulcinája előtt, hogy ha sok pénze volna, kivinné Amerikába és ott élnének kettecskén boldog árkádiai életet. Hiszen ha csak pénz kell szerelmem, susogá Sarolta van az én kopasz mandarinomnak annyi mint a polyva a mit kérek tőle kölcsön, soha meg nem adom fejében.

IV.

Sarolta kért volna is kölcsön a kopasz mandarintól, de hát tudta, hogy anyit nem ad a fősvény a menyi neki és Adonisának kellene, praktikusabbnak látá tehát azon rongyos negyvenezer forintot fölmarkolni és bekeblezni, melyre öregének ugy se volt valami kiáltó szüksége; s mint lepke a himporral tova lebbent a bikapénzzel.

A mandarin busult a megugrott kis gerle után s meghagyá csauszának Tajsznak titokban, hogy keritse elő elrepült szép madarát, és vigye vissza karjai közé.

És Tajsz csusz, kinek igen jó vizsla szaglása van, megfogta a gerlét, de nem vitte a mandarin karjaiba, hanem kalitkába zárta a szép bitóra valót.

A. B. C.

N. A szepességből azt írják a Naplónak, hogy gróf Csáky Tivadar is beszámolt programbeszédével a hallgatók nagy meglegedésére.

O. Még nagyobb lett volna a meglegedés akkor, ha az 1866-iki porosz tallérokkal számolt volna be.

P. A Honban olvasom, hogy Térei Pál dárdai választóit olyan vasuti kocsikon szállítják mint a marhát.

Q. Persze, mert marhák!

R. Vitéz egy katona lehattett az a Besze János ugy-e?

S. A bizony, láttam Kassa alatt, mikor az árokban harsogtatta a reterádát.

T. Te pajtás! ki gróf Teleki Sanyinak a legfőbb kortese?

U. Hát a m...i rektor, a ki egy nap alatt két vizsgán ment keresztül; délelőtt a katona doktor előtt d. u. pedig az előjáróság előtt az examenben, s mind a kétszer azt mondták rá: untauglich.

X. Szegény Pozsony megye! három Bitó lépett fel benne.

Y. Hisz ez valóságos statárium a balpárt ellen.

Z. Simon Florent ügyvéd ur ugy dühösködik a baloldali írókra, mint valami veszett kutya.

J. Igen, mert ezek nem szokták ellepleszni ő ügyvédsége gyakori számárságait.

V. Havas Ignác ur is alkotmányos egy ember lehet.

Avas egy Bach-husár volt biz ő a Smerlingkorszak alatt is, és az marad mindaddig mig a szuszt ki nem nyomja valami lapos guta belőle.

Diskurzus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Szomszéd! ismeri maga azt a Váradi Károlyt, a ki most a belvárosi összeíró bizottság elnöke volt.

Icig: Pitze gepőre! ógy üsmerem hallja khend mint a rusz pénz; ismertem már még tyukprókáthur kurában, hires egy fiskális ám a thodja kend; teljes életében nem nyert meg thübbet egy

pernél s a khuriátul hazáig azt is elveszthette a luna alól.

Mihály: Hát hogy gazdagodott meg annyira, hogy még is négy emeletes házat építtetett?

Icig: Hát ógy hallja khend, huyg kipréselthe volna a bikából is a borjut, ha lehetett volna. Uda ne menjen khend huzzá valami perrel, mert az inge is ott marad khendnek olyan expensnutát csavarit a nyokábo.

Mihály: Hát mért követett el annyi igazságtalanságot ez az ur az összeírásnál?

Icig: Ezt már nem thodom halja khend.

Mihály: de bezzeg tudom én.

Icig: Nü! mondja meg hát khend ha thodja.

Mihály: Hát azért, mert vagy megvakult vagy megsiketült vagy megbolondult dicsőségében, mert a ki olyan embert se kezd már ismerni, kit legalább tizenöt év óta ismer, az vak; és a ki a törvény előtt is bedugja a fülét, a siket; végre a ki inkább számít egy lovászmestert vagy egy nyomdai géphajtót az értelmiség közé, mint egy szerkesztőt vagy író, az bolond! az ilyen embernek illetékes helye a lipótmezei tébolyda.

Zsiga pósta.

Dudogónak Pécsre. A küldött hurkás versek oly sületlenek és nyerssek, hogy a balpárt bizonyosan csömört kapna ettől a jobbpártnak való komedentziától.

Notarius loci-nak F... on. Ön még tőlünk kérdi, hogy miért küldik évek óta a Borszszem Jankót, holott reá soha előnem fizett? Hát azért édes atyámfia! hogy ott is hádd ugasson.

Snasz Győzőnek: „Egy potrohos plébanos toasztja”-nak nincs annyi értéke, mint annak a Lónyai piezulának, a mit a levélért fizettünk.

Azonban egy garas árát közlünk belőle. Ecce:

Magunk is (persze a hazáért)

Korteskedünk: circensēs panem!

Magunk is (persze a hazáért)

Elázunk jól . . Páter nost . . ámen.

és most kérjük a nyolcz krajczárt bérmentve megküldeni.

ERDŐSI REZSŐ

ajánlja a nagyérdemű helybeli és vidéki közönségnek, a kerepesi uton 3-ik szám alatt, a „Pannónia” vendéglő átellenében jól berendezett

fényirdáját.

Felvételek történnek naponként, még borús időben is:

reggeli 9 órától délutáni 5 óráig.

Készülnek: vizitkártya-, Erzsébet-, és albumbavaló-, valamint életnagysága-, chromo-, aquarell- és anilin-képek, — ugy szinte olajfestmények is.

Az árak a lehető legjutányosabban számíttatnak.

Minden létező
állampapírok, elsőbbségi
kötvények, sorsjegyek,
vasut-, bank- és ipar részvényeknek
vétel, eladása, valamint elcserelése.
Szelvények beváltása.
A cs. kir. börzeni bizományok
kézpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett
teljesíttetnek.
Mindennemű sorsjegyek
havonkénti részletfizetés mellett — 5 fttól
felé — eladatnak.

Rothschild & Comp.
Opernring 21.
Bécsben.

minden húzásnál érvényes
20-ad részvényjegyek
minden további utánfizetés nélkül.
az
1839. cs. k. osztr. államsorsjegyre 10 ft.
1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.
1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.
1874-ki magyar jut. sorsjegyre . 7 ft.
1870-ki török vasuti sorsjegyekre
(36 húzásnál érvényesek) . 4 ft.